

Magnum Bullarium Romanum, Seu Ejusdem Continuatio

Quæ Supplementi loco sit, tum huicce, tum aliis quæ præcesserunt
Editionibus, Romanæ, & Lugdunensi ...

Complectens Constitutiones Benedicti XIV. ab initio Pontificatus usque ad
Annum 1746

Luxemburgi, 1752

XCVII. Contra non promotos ad Sacrum Presbyteratus ordinem Missam
celebrantes, aut Sacramentales consessiones excipientes. 20. Aprilis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74696](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74696)

Dat. die 13. Apr. 1744.

autem hoc attentare præsumperit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursum.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem, Anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo quadragesimo quarto, Idibus Aprilis, Pontificatus Nostri Anno Quarto.

D. Card. Passioneus.

J. Datarus.

VISA DE CURIA.

J. C. Boschi.

J. B. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

Publicat. die 27. ejusdem Mensis, & Anni.

XCVII.

Contra non promotos ad Sacrum Presbyteratus Ordinem, Missam celebrantes, aut Sacramentales Confessiones expicientes.

BENEDICTUS EPISCOPUS,

Servus Servorum Dei. Ad perpetuam rei memoriam.

Exordium a Dignitate Sacerdotii novæ Legis.

SACERDOS in æternum Christus Dominus, dum ipsâ nocte, in qua tradebatur, Apostolis à se ipso delectis consecrandi Corporis sui, ejusdemque offerendi, & ministrandi potestatem concessit: mox eisdem post resurrectionem suam, insufflato Spiritu Sancto, amplissimam peccata remittendi, ac retinendi contulit facultatem; hoc simul exemplo præceptoque suo constituit, & sanxit, ut ea deinceps in universam Ecclesiam potestas atque facultas per legitimam tantummodo Sacerdotum ordinationem transfundi, & propagari deberet; unde, evacuato veteri Levitarum ministerio, & Sacerdotio filiorum Aaron, qui exemplari, & umbræ deserviebant Cælestium, omnibus quidem adoptionis suæ filiis ad novum Sacerdotium secundum ordinem Melchisedech aditus pateret; sed non alii re ipsa ad sublimem fungendum honorem assumerentur, quàm qui à Deo vocati, atque ab Apostolis, seu ab eorum Successoribus, rite instituti atque ordinati fuissent. Quod si, juxta Legem Moysi, accedentes ad Sanctuarium illud manufactum, aut Thuribulum aureum, ab hominibus effitum, manu arripientes, præter eos, qui ex designata Tribu, & Familia originem ducerent, sine ulla miseratione morti deputabantur; quantò magis putandum est deteriora supplicia mereri eos, qui, profani cum sint, adeo præstantiori novæ Legis ministerio se ingerere, atque oblationem, & dispensationem Mysteriorum Dei sibi arrogare præsumperint; quum præsertim ea nulliter, & irritè celebrantes, puram ipsam Panis, & Vini substantiam publicis adorationis actibus, atque receptis Latriæ protestationibus impiè prosequantur, &, quantum in ipsis est, in idem Idololatriæ crimen fideles Populos, licet ignorantes, inducant. Mendaces verò illi, qui absque legitima auctoritate, in Penitentia Tribunalibus, tamquam Judices animarum, federe audent, eamque sibi falsò asserere facultatem, emundandi conscientias hominum ab operibus mortuis, quam æterni fœderis Sponsor Dei Filium nemini se, nisi per Ecclesiasticam Ordinationem, communicaturum promittit, severioribus profecto pœnis plectendi sunt, cum Sacramentum reconciliationis humanæ conculcent, & sanguinem Testamenti, à quo virtus illius omnis promanat, pollutum ducant, confidentibus verò fideliter peccata sua impiam in re gravissima fraudem faciant.

Quod per solam Ordinationem confertur.

Paulus IV., & Sixtus V. omnes Sa-

§. 1. Et quidem gravissima hujusmodi scelera execrantes Romani Pontifices Prædecessores

Nostri Paulus IV., & Sixtus V. decreverunt, ut qui ad Presbyteratus Ordinem non promoti, Missarum celebrationem usurpare, & Sacramentum Penitentia ministrare præsumperint, a Judicibus Sanctæ Inquisitionis tradi deberent Curia Saculari, debita animadversione puniendi. Eorumque vestigiis per omnia inhærens fel. record. Clemens Papa VIII. etiam Prædecessor Noster, ne circa pœnam hujusmodi delinquentibus irrogandam ullus dubitationi locus superesset, in suis Literis incipientibus: *Et si alias*, datis in forma Brevis apud S. Petrum sub die prima Decembris anni millesimi sexcentissimi primi, distinctius constituit, ut omnes, & singuli, qui, ad Sacerdotium, ut supra, non promoti, reperti fuerint Missarum celebrationem usurpasse, vel Sacramentalem confessionem audisse, a prædictis Judicibus S. Inquisitionis, vel locorum Ordinariis, tamquam Ecclesiæ misericordia indigni, a Foro Ecclesiastico abjiciantur, & ab Ordinibus Ecclesiasticis, si quos habuerint, ritè degradati, statim Curia Saculari tradantur, per Judices Sæculares debitis pœnis plectendi.

§. 2. Et successive rec. pariter mem. Prædecessor Noster Urbanus Papa VIII. per similes Literas datas die vigesimatertia Martii anno millesimo sexcentesimo vigesimo octavo, quarum initium est: *Apostolatus Officium*, supradictas Decessorum dispositiones ita confirmavit, & ampliavit, ut quicumque se præfatis sceleribus obstrinxerint, mandaverit eos privilegio ætatis minoris annis vigintiquinque, nullatenus excusari, dummodo vigesimum annum expleverint, quominus ad normam dictæ Constitutionis Clementinæ, statim Curia Saculari, condignis pœnis affiendi, tradantur. Quas quidem omnes, & singulas Constitutiones, atque Ordinationes, Apostolica Nostra Auctoritate adprobamus, & confirmamus, & quatenus opus sit, innovamus, atque in posterum ab omnibus, ad quos spectat, inviolabiliter observari præcipimus, earum omnium tenores, ac si præsentibus de verbo ad verbum insertæ forent, pro plene, & sufficienter expressis habentes.

§. 3. Quia verò propria nonnunquam experientia cognovimus, dum adhuc in minoribus existentes in Romana atque Universali Inquisitione Consulitoris munereungebamur, ab hujusmodi criminum Reis, seu ab eorum Defensoribus, complures alias exceptiones proponi, quarum prætextu, pœnarum ut supra justè indictarum condonationem, aut saltem minorationem obtinere contendunt; & signanter contra probationes a Fisco adstrictas opponi sole-re, quod aut Testes cumulaverit in sua quemlibet depositione singulares, dum, exempli gratia, unus ex ipsis Reum viderit Sacris se Sacerdotalibus Vestibus indumentem, alter eundem ad Altare progredientem, alius verò unam, alius aliam Missæ partem recitantem audierit; aut etiam quod ab eodem Fisco non satis exclusâ fuerit promotorio Rei ad Ordinem Presbyteratus, juxta prætextum onus, quod ipsi Fisco incumbere contendunt: Ad elevandam verò delicti gravitatem, illud aliquando audivimus allegari, quod Reus integram Missam non celebraverit, sed antequam illam expleret, ab Altari discesserit; vel quod, si unam Missam integre celebrasse convictus fuerit, id, juxta asserum sensum prædictarum Constitutionum, nequaquam sufficiat ad incurrendas pœnas in eisdem propositas; vel denique, etiamsi plures hujusmodi sacrilegas Missas celebraverit, minime probari possit formam Consecrationis ab eo prolatam fuisse.

§. 4. Idcirco Nos, frivola hujusmodi Reorum effugia de medio tollere volentes, re mature a Nobis ipsis, & accurate perpensa, atque

etiam

1744. cerdotalia munia sibi falsò arrogantes a S. Inquisitione Curia Saculari tradi mandant.

Clem. VIII. Idem statuit, etiam si Reus in aliquo Ordine Ecclesiastico constitutus esset, prævia degradatione.

Urban. VIII. extendit præmissas Constitutiones, ut defectus ætatis minime suffragaretur.

Pontifex confirmat præfatas Constitutiones.

Enumerat exceptiones quandoque a Reis opponi solitas.

Ad tollenda frivola effugia statuit. Quod de Tertium fin-

1744.
Testium singulares, si non ad poenam, sine sufficientibus ad torturam.

II. Fisci intentionem probari ex relatione Ordinarii.

Et onus probandi contrarium Reo incumbere.

III. Ampliat poenas Constitutionum Apostolicarum contra Celebrantes unius tantum Missae partem.
Dummodo Elevationem peregerint.

Praemissas exceptiones tam seorsim, quam conjunctim sumptas non suffragari decernit.

Quidquid contra non promotos Celebrantes statutum fuit, contra non promotos Confessiones audientes statuitur.

etiam audito consilio Ven. Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium in tota Republica Christiana adversus haereticam pravitatem Generalium Inquisitorum a Sancta Sede specialiter deputatorum, Motu proprio, & de Apostolica potestate plenitudine, statuimus primo, & declaramus, quod licet delictum celebrationis Missae non satis plene probatum dici possit ad effectum deveniendi ad realem delinquentis traditionem brachio Saeculari, quando Testes inducti in suis quibusque depositionibus singulares dignoscuntur; nihilominus indicia per huiusmodi depositiones acquisita satis relevantia judicari debeant, ut Reus tormentis subjiciatur, ad eliciendam veritatem.

§. 5. Ad dignoscendum autem, utrum Reus in Ordine Presbyteratus revera constitutus fuerit, necne; laudabilem quidem commendamus praxim Tribunalis Sac. Inquisitionis, qua consuevit in huiusmodi casibus exquirere per literas ab Episcopo illius loci, unde Reus originem ducit, vel in quo domicilium habet, an ipse eundem Reum promoverit, sive ad alium Episcopum Literas Dimissoriales pro eisdem ordinatione direxerit, ut hic deinde requiratur, an ad earum executionem venerit. Verum ubi, hoc peracto, ex huiusmodi extrajudicialibus Episcoporum Literis constat, minime Reum fuisse promotum; id satis superque esse volumus, ut Fisci intentio probata dicatur; Declarantes, non aliter Fisco incumbere onus probandi non promotionem Rei ad Ordinem Presbyteratus, sed ad ipsum potius Reum pertinere, quatenus contrarium praetendat, suam promotionem ad praedictum Ordinem concludenter ostendere.

§. 6. Sub dispositione vero praesentis Nostrae, necnon praemissarum omnium Constitutionum comprehendi decernimus omnes & singulos, qui, absque Sacerdotali gradu, & ordine, non modo unam Missam celebrare ausi sint, sed etiam unius Missae partem celebrasse judicialiter fateantur, seu legitime convicti fuerint, dummodo elevationem Hostiae, vel Calicis, seu utriusque, in Altari peregerint; quamvis de prolatione forme consecrationis non constat: cum ex huiusmodi verborum prolatione tremendi quidem Sacrificii contemptus, & delinquentis audacia, & crimen augeatur; sed ex eorum reticentia nequaquam imminuatur peccatum idololatriae, quod per actus adorationis a Celebrante non promotus erga puram Panem, & Vini substantiam exhibitos, admittitur, & in quod Populus etiam fidelis, materialiter saltem, inducitur. Quod si, non peracta Elevatione, Reum ab Altari discessisse probetur, tunc solum concedimus, ut contra ipsam ad mitiorem poenam deveniatur, arbitrio, & prudentia Judicis Ecclesiastici praesiniendam.

§. 7. Omnes denique exceptiones supra expressas, quae ab huiusmodi Reis, eorumque Defensoribus, in ipsorum excusationem praetendi solent, seu singulatim, seu conjunctim considerentur, nullatenus attendi, seu eisdem Reis suffragari debere statuimus, quominus ad realem eorum traditionem brachio Saeculari, vel, si de Clericis in aliquo Ecclesiastico Ordine constitutis agatur, ad eorum degradationem, & traditionem pariter brachio Saeculari, etiam pro prima vice, procedatur, ad hoc ut condignis tantae impietatis poenis a jure, seu alias statutis, & comminatis, cum effectu puniantur, & afficiantur.

§. 8. Eisdemque declarationes, & ordinationes a Nobis contra Celebrantes non promotos hucusque statutas, ad eos etiam extendimus, & pertinere decernimus, qui, cum Sacerdotes non sint, Confessiones Sacramentales audire, & absolutionem poenitentibus impertiri praesumant; quos pariter eisdem poenis tradi-

tionis brachio Saeculari, seu respective degradationis, & traditionis pariter brachio Saeculari, etiam pro prima vice, subjici debere praecipimus; non obstantibus praemissis exceptionibus, si quas ab huiusmodi Reis ad proprium casum aptabiles, in sui defensionem seu excusationem adduci contingat: Sed unam dumtaxat exceptionem, ad effectum mitigandae poenae, attendi debere mandamus; ubi nimirum concludenter probetur, Absolutionem a Reo minime prolatam fuisse: tunc enim concedimus, ut Judex Ecclesiasticus mitiorem poenam, pro suo arbitrio & prudentia, delinquenti valeat irrogare.

§. 9. Decernentes praesentes nostras Literas, & in eis contenta quaecumque, etiam ex eo, quod quilibet in praemissis, seu eorum aliquo, jus, vel interesse habentes, seu habere quomodolibet praetendentes, cujusvis status, gradus, ordinis, praesentia, vel dignitatis existant, sive alias specifica, & individua mentione, & expressione digni, illis non consenserint, nec ad ea vocati, & auditi, neque causa propter quas eadem praesentes emanaverint, adducta, verificata, vel sufficienter aut ullo modo justificata fuerint, aut ex alia qualibet, etiam quantumvis juridica, & privilegiata causa, colore, praetextu, & capite, etiam in corpore juris clauso, nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, seu intentionis Nostrae, aut interesse habentium consensus, aliove quolibet, etiam quantumvis magno, ac formali, & substantiali defectu notari, impugnari, infringi, retractari, in controversiam vocari, aut ad terminos juris reduci, seu adversus illas aperiendis oris, restitutionis in integrum, aliudve quodcumque juris, facti vel gratiae remedium intentari, vel impetrari, aut etiam Motu pari, & de Apostolica potestate plenitudine simili concessio, vel emanato, quempiam in iudicio, vel extra illud uti, seu se juvare ullo modo posse; sed ipsas praesentes semper firmas, validas, & efficaces existere, & fore, suosque plenarios, & integros effectus sortiri, & obtinere, ac ab illis, ad quos spectat, & pro tempore quodcumque spectabit, inviolabiliter, & inconcusse observari.

§. 10. Sicque, & non aliter in praemissis censerit, atque ita per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac contra haereticam pravitatem Generales Inquisitores, & alios eisdem S. R. E. Cardinales, etiam de Latere Legatos, & Apostolicae Sedis praedicta Nuncios, aliosve quoslibet quaecumque praesentia, ac potestate fungentes, & functuros, sublata eis, & eorum cuilibet aliter judicandi, & interpretandi facultate, judicari, & definiti debere, ac irritum & inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

§. 11. Non obstantibus, quatenus opus sit, Nostra, & Cancellariae Apostolicae Regula de jure quasto non tollendo, aliisque Apostolicis, ac in Universalibus, Provincialibus, & Synodalibus Conciliis editis; generalibus, vel specialibus Constitutionibus, & Ordinationibus, necnon quibusvis, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, & consuetudinibus, etiam immemorabilibus; privilegiis quoque, exemptionibus, & indultis etiam in corpore juris clausis, aut Literis Apostolicis quibusvis Personis, Collegiis, Locis, Ordinibus, etiam Militaribus, Congregationibus, Societatibus, Institutis, etiam Societatis Jesu, & S. Joannis Hierosolymitani, aliisque quibuslibet specifica, & individua mentione dignis, etiam sub quibuscumque verborum tenoribus, & formis, ac cum quibusvis clausulis & decretis, etiam irritantibus

Excipitur casus non prolate absolutionis formae.

Clausula praeservativa.

Aliter judicari prohibetur.

Contrariis plenissime derogatur.

in genere, vel in specie, etiam motu simili, & de Apostolica potestatis plenitudine, seu confistorialiter, ac alias quomodolibet in contrarium præmissorum concessis, ac pluries confirmatis, approbatis, & innovatis. Quibus omnibus, & singulis, etiam si pro illorum sufficienti derogatione de illis, eorumque totis tenoribus, specialis, specifica, & individua mentio, seu quavis alia expressio ad id servanda foret, illorum tenores, formas, causas, & occasiones præsentibus pro plenè, & sufficienter expressis, & exactissime servatis & specificatis respectivè habentes, illis aliàs in suo robore permanens, hac vice dumtaxat, ad præmissorum effectum plenissime, & amplissime motu pari derogamus, & derogatum esse volumus, cæterisque contrariis quibuscumque.

Publicationi Constitutionis in Urbe tribuitur vis personalis intimationis omnibus facta.

§. 12. Volumus insuper, & eadem auctoritate prædicta mandamus, ut eadem præsentibus, & in eis contenta quæcumque ad omnium notitiam facilius deducantur, nec quisquam de eis ignorantiam prætereundè valeat, ipsas præsentibus, seu earum transumpta, ad valvas Ecclesiæ S. Joannis in Laterano, & Basilicæ Principis Apostolorum de Urbe, necnon Cancellariæ Apostolicæ, Curiaque Generalis Innocentianæ in Monte Citorio, & in Acie Campi Floræ per aliquem ex Cursoribus Nostris, ut moris est publicari, & affigi: sicque publicatas, & affixas, omnes & singulos, quos concernunt, seu concernent in futurum, perinde afficere, & arcere, ac si unicuique illorum personaliter intimata, & notificata fuissent.

Transumptis fidem præstari iancitur.

§. 13. Utque earundem præsentium transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, ac sigillo Personæ in Ecclesiastica dignitate constitutæ munitis, eadem prorsus fides tam in iudicio, quam extra illud, ubique locorum habeatur, quæ ipsis præsentibus haberetur, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

Sanctio Poenalis.

§. 14. Nulli ergo omnino hominum liceat paginam hanc nostrarum Confirmationis, Approbationis, Innovationis, Voluntatis, Mandati, Statuti, Decreti, Declarationis, Ampliationis, & Extensionis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, & Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursum.

Dat. die 10. Apr. 1744.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo quadragesimo quarto, duodecimo Kalendas Maji, Pontificatus Nostri Anno Quarto.

D. Card. Passioneus.

J. Datarius.

VISA DE CURIA.

J. C. Boschi.

L. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

Publicat. die 7. Maji ejusdem anni.

XCVIII.

Confirmatio unionis omnium Monasteriorum Ordinis S. Basilii Magni Ruthenorum, tam Lithuanicæ, quam Russicæ, seu Polonicæ, in unicam Congregationem duabus Provinciis compositam. Accedunt plura Decreta ad ipsius Ordinis regimen pertinentia.

Venerabili Fratri, Athanasio Szeptychi Archiepiscopo Metropolitano totius Russicæ; necnon Dilectis Filiis, Proto-Archimandrita, Archiman-

dritis, Abbatibus, & Monachis Ordinis Sancti Basilii Magni Ruthenorum.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabilis Frater, & Dilecti Filii, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

INTER plures jucunditatis fructus à Nobis abundè perceptos, dum illustrium aliquot Prædecessorum Nostrorum morem resumpsimus, qui Congregationem S. R. E. Cardinalium negotiis Propagandæ Fidei præpositorum coram se ipsis identidem convocare consueverunt, non mediocriter profectò gaudium animo cepimus, dum negotia Nationis Ruthenæ, atque Ordinis Monachorum S. Basilii ejusdem Nationis, unà cum Ven. Fratribus Nostris prædictam Congregationem constitutibus, tractavimus, atque discussimus.

§. 1. Et quidem præclara Nationis Ruthenæ merita Nobis comperta sunt ex sacris historiis, in quibus relatum invenimus, usque de Anno MDCXVI. Prælatos Ruthenos Concilium Nationale Kioviæ habuisse, quò se opponerent schismati per Michaëlem Cerularium Patriarcham Constantinopolitanum excitato; deinde aliquos ejusdem Nationis Metropolitanas Apostolicæ Sedi obedientiam præstitisse; quam pariter universa Gens per suos Legatos Innocentio Papæ IV. in Concilio generali Lugdunensi primo professa fuit; Illustrem porrò Isidorum S. R. E. Cardinalem Ruthenum in Concilio Florentino plurimum adlaborasse pro sancta unione inter Occidentalem, & Orientalem Ecclesiam stabienda: Denique Michaëlem III. Kioviensem Metropolitanam, contententibus reliquis Episcopis Ruthenis, in Civitate Bræsticæ Concilium coëgisse, in quo publica iterum Nationis Ruthenæ cum Sede Apostolica unio decreta fuit, ad eamque perficiendam duo Episcopi missi fuerunt ad fel. rec. Clementem Papam VIII. Prædecessorem Nostrum, cui datum fuit prædictam Nationem ad Ecclesiæ Romanæ communionem recipere, ejusque Unionem per Literas Apostolicas confirmare.

§. 2. Eximiis hinc totius Nationis promeritis jungenda sunt ea, quæ peculiariter sunt Ordinis Monachorum S. Basilii, quorum spectabilis cætus est apud ipsam Ruthenorum Nationem, quemque potissimum concernunt ea, quæ in Congregationibus coram Nobis habitis agitata, & constituta fuerunt. Hypatius nimirum Metropolitæ, unus ex Legatis ad Clementem Papam VIII. missis, cum intelligeret, nullum aptius fore medium ad Sanctam Unionem fovendam & propagandam, quam si Monachos Basilianos, quorum unicus apud Ruthenos est Monasticus Ordo, sibi conjungeret; insigne ipsorum Monasterium acquisivit sub invocatione Sanctissimæ Trinitatis Vilnæ constitutum, atque in eo collectos Juvenes Monachos erudiri curavit. Hujus verò Successor Joseph Velaminus, pluribus ejusdem Ordinis Monasteriis, quæ antea segregata debebant, ad Unionem redactis, unam ex eis Monachorum Congregationem efformavit, quam de nomine supradicti Monasterii Congregationem Sanctissimæ Trinitatis Unitorum, nuncupavit: cumque benè nosset hujusmodi Unionem, seu Congregationem, minime Canonicam esse, aut haberi posse, absque auctoritate & beneplacito Sedis Apostolicæ, ad hanc ipsam debitum habuit recursum, atque opportunam ab ea obtinuit approbationem de Anno 1624. sub Pontificatu fel. record. Urbani Papæ VIII., cum præcedenti Anno 1623. magnus ille Archiepiscopus Polocen, Josaphat Monachus Sancti Basilii, quem idem Urbanus Anno 1646. Beatorum numero adscripsit, gloriosum pertulisset martyrium, sibi a schismaticis in odium Catholicæ Fidei, & Unitatis illatum.

Pontificis cura in examinandis Propagandæ Fidei negociis.

Nationis Ruthenæ laudes a temporibus Clementis VIII. in unione Catholica perseverantis.

Elogium Ordinis Monachorum S. Basilii Magni Ruthen.

Quorum Congregatio SS. TRINITATIS extat a temporibus Urbani VIII.